

— Докато хвърчаха денемъ — наставилъ орачътъ — птицитѣ ги требѣха. И бѣше добре. Но сега тѣ започнаха да хвърчатъ нощемъ. И много се размножиха. Отърви ни, Господи, отъ тѣхъ — замолилъ се орачътъ. Прати нѣкои птици, които хвърчатъ нощемъ, та да ги изтребятъ.

Поклатилъ тѣжно глава дѣдо Господь. Домжнѣло му много за хората.

— Хвъркатичко, — казалъ той — я ми донеси делвата.

— Хвъркатичкото я донесло. Дѣдо Господь дигналъ ржка и я благословилъ. После отхлупилъ капака ѝ. Тозъ часъ отъ делвата започнали да изкачатъ мишкитѣ. И за голѣмо очудване на Хвъркатичкото и на Св. Илия, всички мишки имали дълги, черни, ципести криле.

— Ей тѣзи птици, — казалъ дѣдо Господь на орача, ще наречете прилепи. Тѣ ще ви бранятъ отъ комаритѣ.

Следъ това махналъ съ ржка, и прилепитѣ хвъркнали.

А дѣдо Господь благословилъ още веднажъ орачътъ и тръгналъ по земята да види, какъ живѣятъ хората.

Е. Кювлиевъ

МОМИЧЕ РИБКА

Имаше едно малко момиченце. То винаги ходѣше облѣчено въ зелено. Рокличката, обувката и чорапитѣ му бѣха зелени, а най-добре му стоеше зелената шапчица.

Всѣки день малкото момиченце отиваше да играе край брѣга на морето. То носѣше малка кошничка, провисена на панделка презъ врата му. Въ нея нареждаше разни черупки.

Заморено отъ тази игра, единъ день детето пожела да се качи на близката скала и отъ тамъ да лови риба.

Майка му бѣше забранила да ходи на скалата,